

10 pitanja o braku

Sv. Josemarija odgovara na deset pitanja o ljubavi, braku, hodaњу, vjernosti, obrazovanju djece, glavnim vrijednostima za postizanje obiteljskog jedinstva, što se događa kada ne stižu djeca...

18.08.2015.

Pitanja i odgovori

1. Što biste rekli koje su najvažnije vrijednosti kršćanskog braka?

Govorit ću iz iskustva dugogodišnje svećeničke aktivnosti u mnogim

zemljama. Za oženjene članove Opusa Dei ljudska ljubav i bračne dužnosti dio su njihova božanskog poziva. Opus Dei je učinio brak božanskim putem, pozivom, i to ima mnoge posljedice za osobnu svetost i za apostolat. Proveo sam gotovo četrdeset godina propovijedajući o značenju braka kao poziva. Više nego jednom imao sam priliku vidjeti ozarena lica, kada su me muškarci i žene, koji su mislili da je u njihovim životima posvećenost Bogu nespojiva s plemenitom i čistom ljudskom ljubavlju, čuli kako govorim da je brak božanski put na zemlji!

Svrha je braka pomoći oženjenim ljudima u posvećivanju sebe i drugih. Zbog toga oni primaju posebnu milost u sakramentu koji je Isus Krist sam ustanovio. Oni koji su pozvani na bračni život, s Božjom milošću, pronalaze u svom stanju sve što trebaju da bi bili sveti, da bi se svaki dan sve više poistovjetili s Isusom

Kristom, i da bi one s kojima žive
priveli Bogu.

Zato uvijek promatram kršćanske
domove s nadom i ljubavlju, sve
obitelji koje su plod sakramenta
ženidbe. One su blistav svjedok
velikog božanskog misterija Kristova
vjernog zajedništva s Crkvom koji
sveti Pavao zove **sacramentum**
magnum, veliki sakrament (Ef 5,32).
Moramo težiti tome da se te stanice
kršćanstva mogu roditi i razviti sa
željom za svetošću, svjesne činjenice
da sakrament inicijacije - Krštenje -
daje svim kršćanima božansku
zadaću koju svaki mora ispuniti na
svom životnom putu.

Kršćanski parovi trebali bi biti
svjesni toga da su pozvani posvetiti
sebe i druge, da su pozvani da budu
apostoli i da je njihov prvi apostolat
kod kuće. Trebali bi razumjeti da su
osnivanje obitelji, odgajanje djece i
izvršavanje kršćanskog utjecaja u

društvu nadnaravni zadaci.

Učinkovitost i uspjeh njihova života - njihova sreća - ovise u velikoj mjeri o svijesti o njihovoj specifičnoj zadaći.

Ali ne smiju zaboraviti da tajna bračne sreće leži u svakodnevnim stvarima, ne u sanjarenjima. Leži u pronalaženju skrivene radosti dolaska kući navečer, u nježnim odnosima s djecom, u svakodnevnom poslu u kojem cijela obitelj surađuje; u zdravom humoru u slučaju poteškoća koje treba prihvatiti u sportskom duhu; u iskorištavanju na najbolji mogući način svih blagodati koje civilizacija nudi za pomoć pri podizanju djece, kako bi dom bio ugodniji i život jednostavniji.

Stalno govorim onima koje je Bog pozvao da stvore dom da uvijek vole jedno drugo, da se vole s ljubavlju svoje mladosti. Onaj koji misli da ljubav prestaje kada brige i poteškoće koje život nosi počnu, ima

slabo poimanje braka, koji je sakrament, i ideal, i poziv. Točno tada ljubav jača. Bujice briga i poteškoća nemoćne su potopiti pravu ljubav zato što se ljudi koji se velikodušno zajedno žrtvuju približavaju svojom žrtvom. Kao što Pismo kaže, aquae multae, sve vode nevolja, tjelesnih i moralnih, non potuerunt extinguere caritatem, ne mogu ugasiti ljubav (Pj 8:7).

Razgovori 91

2. „Oče, što savjetujete novoosnovanom bračnom paru, da traži svetost?“

Prvo, da se veoma ljubite, prema Božjem zakonu. Zatim, da se ne bojite života, da ljubite sve uzajamne nedostatke koji nisu uvreda Bogu; i zatim, da ti nastojiš ne zanemarivati se, jer ne pripadaš sebi. Već su ti rekli, i znaš to vrlo dobro, da pripadaš svom mužu i on tebi. Ne dopusti da ti ga ukradu! On je jedna

duša koja treba ići s tobom na Nebo i, štoviše, koja s tobom treba dati čileansku kvalitetu- odnosno kršćansku -, ljudsku ljupkost također, djeci koju vam Gospodin pošalje. Molite malo zajedno. Ne mnogo, ali malo svaki dan. Kada ti zaboraviš, neka ti to on kaže; a kada on zaboravi, sjeti se ti. Nemoj mu nikada ništa predbacivati, nemoj mu ići sa sitnicama mučeći ga. Čile, lipanj 1974, u Kolegiju Tabancura.

3. Teorija da ljubav sve opravdava danas je aktualna i, kao rezultat, neki ljudi promatraju zaruke kao vrstu "probnog braka". Kažu da je licemjerno i nazadno ne slijediti ono što oni smatraju nužnim zahtjevima ljubavi. Što mislite o tom stavu?

Zaruke bi trebale biti vrijeme rasta u ljubavi i boljeg međusobnog upoznavanja. Kao i u svakoj školi ljubavi, trebalo bi biti nadahnuto, ne željom da se primi nego duhom

darivanja, razumijevanja, poštivanje i nježnog obzira. Prije nešto više od godinu dana, s tim na umu, darovao sam Sveučilištu u Navarri kip Djevice Marije, Majke Pravedne Ljubavi, tako da se dodiplomci koji ondje studiraju mogu učiti od Nje plemenitosti ljubavi, uključujući ljudsku ljubav.

Probni brak? Kako malo onaj koji taj izraz upotrebljava zna o ljubavi! Ljubav je puno sigurnija, stvarnija, humanija stvarnost. Ne može se tretirati kao komercijalni proizvod koji se testira te onda prihvća ili odbija na temelju hira, udobnosti i interesa.

Nedostatak moralnih normi je tako jadan da se čak ne čini potrebnim osuditi ljude koji misle ili djeluju na taj način. Oni sami sebe osuđuju na neplodnost, tugu, pustu samoću što će ih trpjeti za samo nekoliko godina. Nikada ne prestajem moliti za njih, voljeti ih svim svojim srcem i

pokušavati ih uvjeriti da je put Kristu uvijek otvoren. Mogu biti sveci, čestiti kršćani, ako se potrude. Neće im nedostajati ni potrebne Božje milosti ni Gospodinova oprosta. Samo tada će stvarno razumjeti ljubav - božansku Ljubav i također plemenitu ljudsku ljubav. I samo tada će iskusiti mir, sreću i plodnost.

Razgovori 105

4. Moja prijašnja pitanja odnosila su se na zaruke. Govoreći sad o temi braka, što biste savjetovali udanim ženama da učine kako bi osigurale da njihovi brakovi nastave biti sretnima kako godine prolaze i da ne ustupe mjesto monotoniji? To se pitanje ne mora činiti vrlo važnim, ali primamo puno pisama u vezi s tom temom.

Mislim da to je zapravo važno pitanje i stoga su moguća rješenja također važna iako se mogu činiti očitima.

Ako se u braku želi sačuvati njegova prvotna draž i ljepota, i muž i žena trebali bi obnavljati svoju ljubav iz dana u dan, a to se radi kroz žrtvu, s osmijesima i također dosjetljivošću. Zar je iznenađujuće da suprug koji dolazi kući umoran s posla počinje gubiti strpljenje kada njegova žena priča i priča o svemu što misli da je pošlo po krivu tijekom dana? Neugodne stvari mogu čekati bolji trenutak kada je suprug manje umoran i o tome više raspoložen slušati.

Još jedna važna stvar jest osobni izgled. I rekao bih da je svaki svećenik koji govori suprotno loš savjetnik. Kako godine prolaze, žena koja živi u svijetu mora više paziti ne samo na svoj unutarnji život nego i na svoj izgled. Njezin unutarnji život sam zahtijeva da pazi na svoj osobni izgled; naravno, to bi uvijek trebalo biti u skladu s njezinim godinama i okolnostima. Često kažem u šali da

starija proćelja trebaju više restauracije. To je savjet jednog svećenika. Stara španjolska poslovice kaže: "Dobro njegovana žena drži svoga muža podalje od vrata."

Zato se ne bojim reći da su žene odgovorne za 80% nevjera svojih muževa jer ne znaju kako ih osvojiti svaki dan i kako se nježno i brižno brinuti o njima. Pažnja udane žene trebala bi biti usmjerena na muža i djecu, a pažnja oženjenog muškarca trebala bi biti usmjerena na ženu i djecu. Kako bi to uspjelo, treba puno vremena i truda, i ono što se protiv toga bori jest loše i ne bi se smjelo dopustiti.

Ne postoji izgovor za neispunjavanje te ljupke dužnosti. Rad izvan kuće nije izgovor. Čak ni nećiji pobožan život ne može biti izgovor, jer ako je neuskladiv sa svakodnevnim dužnostima, nije dobar ni drag Bogu. Prva briga udane žene mora biti

njezin dom. Postoji aragonska izreka koja kaže: "Ako putem u crkvu na molitvu ženi zagori gulaš, može biti napola anđeo, ali je i napola đavao." Ja bih rekao da je đavao u potpunosti.

Razgovori 107

5. Osim poteškoća koje mogu nastati između roditelja i djece, neslaganja između muža i žene su također česta i povremeno ozbiljno narušavaju obiteljski mir. Koji biste savjet u tom smislu dali bračnim parovima?

Savjetovao bih im da vole jedno drugo i da shvate da, iako će se neslaganja i poteškoće pojavljivati cijeli život, ona mogu, ako se rješavaju na prirodan način, čak doprinijeti produbljivanju njihove ljubavi.

Svatko od nas ima svoj karakter, svoj osobni ukus, svoja raspoloženja - ponekad i neraspoloženja - svoje

mane. Ali svi također imamo dopadljive aspekte svoje osobnosti, i zbog tog razloga, i mnogih drugih, svakog se može voljeti. Moguće je zajedno sretno živjeti kada se svi trude ispraviti svoje vlastite mane i ne obazirati se na tuđe greške. To će reći, kada postoji ljubav koja poništava i prevladava sve što može izgledati kao razlog za hladnoću i neslaganje. S druge strane, ako muž i žena dramatiziraju svoje male različitosti i prigovaraju jedno drugome zbog mana i pogrešaka, prekidaju mir i riskiraju da će ubiti svoju ljubav.

Parovi imaju milost bračnog stanja - milost koju primaju u sakramentu Ženidbe - koja im omogućuje da žive sve ljudske i kršćanske kreposti u svom bračnom životu: razumijevanje, dobar humor, strpljenje, opraštanje, oplemenjivanje i obzir u svojim međusobnim odnosima. Važno je ne

odustati, ne prepustiti se nervozi, ponosu ili osobnim hirovima ili opsesijama. Kako bi to postigli, muževi i žene moraju rasti u unutarnjem životu i učiti od Svete Obitelji živjeti s oplemenjivanjem, iz nadnaravnih i istodobno - ljudskih razloga, kreposti kršćanskog doma. Ponavljam opet da milosti Božje neće nedostajati.

Onaj koji kaže da ovo ili ono ne može trpjeti, pretjeruje kako bi se opravdao. Trebamo od Boga tražiti snage za prevladavanje svojih hirova i provođenje samokontrole. Kada izgubimo živce, gubimo kontrolu nad situacijom. Riječi mogu postati grube i ogorčene i završimo vrijeđanjem, ranjavanjem i nanošenjem boli, iako to nismo namjeravali.

Svi bismo trebali naučiti šutjeti, čekati i reći stvari na pozitivan, optimističan način. Kad njezin muži izgubi živce, pravi je trenutak za

ženu da bude posebno strpljiva dok se on ne smiri, i obrnuto. Ako postoji istinska ljubav i stvarna želja da je se produbi, rijetko će se dogoditi da se oboje predaju lošem raspoloženju u isto vrijeme.

Još jedna vrlo važna stvar jest naviknuti se na činjenicu da nikada nismo 100% u pravu. Zapravo, može se reći da u pitanjima poput ovih, koja su obično tako sporna, što smo sigurniji da smo u potpunosti u pravu, to je sumnjivije da stvarno jesmo. Slijedeći taj način razmišljanja, poslije je lakše se ispraviti i, ako je potrebno, moliti oprost, što je najbolji način završavanja svađe. Na taj se način mir i ljubav ponovno zadobivaju. Ne potičem vas da se svađate, ali je razumljivo da ćemo se povremeno svađati s onima koje najviše volimo, zato što su to ljudi s kojima smo uvijek zajedno. Nećemo se svađati s nekim u Timbuktu! Stoga male

prepirke između muža i žene, ako nisu česte (i trebaju se pobrinuti da ne budu), nisu znak da nedostaje ljubavi i mogu zapravo pomoći da se ona poveća.

Naposljetku, savjetovao bih roditeljima da se nikada ne svađaju pred svojom djecom. Mogu podsjetiti jedno drugo na to određenom riječju, pogledom ili pokretom. Ako ne mogu izbjeći svađu, sve u svemu je mogu barem odgoditi za poslije, kada budu smireniji. Obiteljsko bi ozračje trebalo biti ozračje mira između muža i žene jer je mir nužni uvjet za dubok i učinkovit odgoj. Djeca bi u svojim roditeljima trebala vidjeti primjer predanja, iskrene ljubavi, uzajamne pomoći i razumijevanja. Male svakodnevne sitnice ne bi smjele sakriti od njih stvarnost ljubavi koja je sposobna prevladati sve prepreke.

Povremeno se shvaćamo preozbiljno. Svatko od nas se iznova naljuti. Ponekad zato što je potrebno, drugi put zato što nam nedostaje duha mrtvljenja. Važno je pokazati, s osmijehom koji uspostavlja obiteljsku toplinu, da te provale bijesa ne uništavaju ljubav. Jednom riječju, život muža i žene trebao bi se sastojati u njihovoj međusobnoj ljubav i ljubavi prema djeci, jer radeći to - ljube Boga.

Razgovori 108

6. Mnogi su bračni parovi zbunjeni, s obzirom na broj djece koji bi trebali imati, savjetom koji povremeno prime od nekih svećenika. Koji savjet biste im Vi dali?

Bračni parovi bi trebali zapamtiti, kada prime savjet i preporuku o tom pitanju, da ono što trebaju učiniti jest otkriti što Bog želi od njih. Iskrenošću, pravom namjerom, i minimalnom kršćanskom

formacijom, naša savjest zna kako otkriti Božju volju na tom području kao i na drugim područjima. Postoje slučajevi kada tražimo savjet koji će pogodovati našoj sebičnosti i potisnuti svojim očitim autoritetom glas naših unutarnjih osuda. Tada čak idemo od savjetnika do savjetnika dok ne nađemo onoga koji je 'dobronamjieran'. To je farizejsko ponašanje koje je nedostojno djeteta Božjeg.

Savjet drugog kršćanina i posebno savjet svećenika u pitanjima vjere i morala je silna pomoć da bi se saznalo što Bog od nas želi u našim specifičnim okolnostima. No savjet ne uklanja osobnu odgovornost. Na kraju, mi sami smo oni, svatko od nas sam za sebe, koji moraju odlučiti za sebe i osobno odgovarati Bogu za svoje odluke.

Preko svakog privatnog savjeta i iznad njega stoji Božji zakon koji je

sadržan u Svetom pismu, čuvan i naučavan od Crkvenog učiteljstva uz pomoć Duha Svetoga. Kada je određeni savjet proturječan Božjoj riječi, kako naučava Učiteljstvo, moramo ga odlučno odbaciti. Bog će dati svoju milost onima koji djeluju s poštenom namjerom. On će ih nadahnuti na ono što trebaju činiti i, ako je potrebno, omogućit će im da pronađu svećenika koji će znati voditi njihove duše čistim i pravim putovima iako povremeno ti putovi mogu biti teški.

Duhovno vodstvo ne bi trebalo pretvoriti ljude u bića bez vlastite prosudbe, koja se ograničavaju na mehaničko izvršavanje onoga što im drugi kažu. Naprotiv, trebalo bi težiti razvoju ljudi s vlastitim kršćanskim mjerilima. To zahtijeva zrelost, čvrsta uvjerenja, dostatno doktrinarno znanje, pročišćen duh i odgojenu volju.

Za oženjene ljude važno je da steknu jasan osjećaj dostojanstva svog poziva. Moraju znati da su pozvani od Boga ne samo na ljudsku ljubav nego i na božansku ljubav, preko svoje ljudske ljubavi. Važno je da shvate da su odabrani od cijele vječnosti kako bi surađivali sa stvaralačkom Božjom moći kad imaju i odgajaju djecu. Naš Gospodin traži od njih da od svog doma i cijeloga svog obiteljskog života učine svjedočanstvo svih kršćanskih kreposti.

Nikada se neću umoriti od ponavljanja da je brak velik i čudesan božanski put. Poput svega božanskog u nama, on zahtijeva odaziv na milost, velikodušnost, posvetu i službu. Sebičnost, u bilo kojem obliku, protivi se ljubavi Božjoj koja bi trebala upravljati našim životima. To je temeljna točka koju pojedinac mora uvijek imati na umu u odnosu na brak i broj djece.

7. Postoje mnoge žene koje već imaju puno djece i boje se reći svojim prijateljima i rođacima da će imati još jedno dijete. Boje se kritike onih koji misle da su sada, kad je stigla "pilula", velike obitelji staromodne. Zaista može biti teško podizati brojnu obitelj u suvremenom društvu. Što biste nam rekli o tome?

Blagoslivljam roditelje koji, radosno prihvaćajući zadaću koju im Bog povjerava, imaju mnogo djece. Štoviše, molim bračne parove da ne zaustavljaju izvore života i pozivam ih da imaju dovoljno nadnaravnog pogleda i hrabrosti da podignu brojnu obitelj, ako je to Božja volja. Kada hvalim brojne obitelji, ne pozivam se na one koje su rezultat čistih fizioloških odnosa. Pozivam se na obitelji utemeljene na praksi ljudskih kreposti, koje imaju visoko mišljenje o osobnom dostojanstvu i

znaju da se davanje djece Bogu ne sastoji samo od omogućavanja njihova prirodnog života nego i od prihvaćanja dugotrajnog zadatka njihova odgoja. Davanje života dolazi najprije, ali ono nije sve.

Mogu postojati specifični slučajevi u kojima je Božja volja, koja se pokazuje na obične načine, točno ta da obitelj bude malobrojna. Ipak, teorije koje čine kontrolu rađanja idealom ili univerzalnom i sveopćom dužnošću zločinačke su, protukršćanske i ponižavajuće za ljude. Pozivati se na pretpostavljeni poslijekoncilski duh suprotstavljen velikim obiteljima značilo bi krivotvoriti i izopačiti kršćanski nauk. Drugi vatikanski koncil je proglasio da su "posebno vrijedni spomena među oženjenim ljudima koji izvršavaju zadaću koju im je povjerio Bog oni koji, s razboritim uzajamnim dogovorom, velikodušno prihvaćaju brojnije potomstvo da ga

dostojno odgoje" (pastoralna konstitucija "Gaudium et spes", br. 50). Štoviše, papa Pavao VI., u obraćanju 12. veljače 1966., komentira "da bi nedavno završeni Drugi vatikanski koncil trebao raširiti među kršćanskim parovima duh velikodušnosti kako bi povećali novi Božji narod... da bi se trebali uvijek sjećati da je to širenje Božjeg kraljevstva i mogućnosti prodora Crkve među ljudima kako bi se ostvarilo vječno spasenje i spasenje svijeta također povjereno njihovoj velikodušnosti."

Broj sam po sebi nije odlučujući čimbenik. Činjenica imati malo ili mnogo djece ne čini sama po sebi obitelj više ili manje kršćanskom. Ono što je važno jest integritet i iskrenost kojim se bračni život živi. Stvarna uzajamna ljubav nadilazi savez muža i žene i proširuje se na svoje prirodne plodove - djecu. Sebičnost, naprotiv, prije ili kasnije

svodi ljubav na puko zadovoljenje nagona i uništava vezu koja spaja roditelje i djecu. Dijete koje sumnja da je došlo na svijet protiv volje svojih roditelja, koje osjeća da nije rođeno iz čiste ljubavi, nego zbog loše procjene ili previda, teško se može smatrati dobrim sinom - istinskim sinom - svojih roditelja.

Govorio sam da sam po sebi broj djece nije odlučujući čimbenik. Međutim, jasno vidim da napadi na velike obitelji proizlaze iz nedostatka vjere. Oni su rezultat društvenog ozračja koje je nesposobno razumjeti velikodušnost, koje pokušava prikriti sebičnost naoko altruističkim motivima. Paradoksalno, zemlje u kojima se nailazi na najveću propagandu za kontrolu rađanja, i koje nameću kontrolu rađanja drugim zemljama, upravo su one koje su postigle viši životni standard. Možda bi se njihovi gospodarski i društveni argumenti u prilog

kontrole rađanja mogli shvatiti ozbiljnije ako bi ih oni naveli da daju popriličan dio svog velikog bogatstva onima u potrebi. Do tada će biti teško ne misliti da je stvarni motiv iza njihovih argumenata hedonizam i ambicija za političkom prevlasti, za demografskim neokolonijalizmom.

Svjestan sam velikih problema s kojima se čovječanstvo suočava i stvarnih poteškoća s kojima se pojedina obitelj može suočiti. Često mislim o tome i moje očinsko srce, koje moram imati kao kršćanin i kao svećenik, ispunjeno je suosjećanjem. Ipak, nije zakonito tražiti rješenje u tom smjeru.

Razgovori 94

8. Frustracija uzrokovana nemogućnošću imanja djece vodi, povremeno, do nesloge i nerazumijevanja. Po Vašem mišljenju, koji smisao bi kršćanski

parovi bez djece trebali dati svom bračnom životu?

Na prvom bih im mjestu rekao da ne bi trebali odustati tako lako. Trebali bi tražiti Boga da im da djecu i, ako je to Njegova volja, da ih blagoslovi kao što je blagoslovio praoce Staroga zavjeta. I tada bi bilo dobro za njih oboje da posjete dobrog liječnika. Ako im unatoč svemu Bog ne da djecu, ne bi se trebali smatrati spriječenima. Trebali bi biti sretni, otkrivajući u toj činjenici Božju volju za sebe. Često Bog ne daje djecu zato što traži više. Bog traži od njih da ulože isti trud i istu ljubaznu i nježnu posvetu u pomaganje svojim susjedima koju bi uložili u odgajanje svoje djece, s ljudskom radošću koja dolazi od imanja djece. Stoga ne postoji razlog za osjećaj da su promašaj ili za prepuštanje tuzi.

Ako bračni par ima unutarnji život, razumjet će da ih Bog poziva da svoj

život pretvore u velikodušno kršćansko služenje, drugačiji apostolat od onog koji bi ispunili sa svojom djecom, ali jednako veličanstven.

Ako pogledaju oko sebe, otkrit će ljude koji trebaju pomoć, milosrđe i ljubav. Postoje, štoviše, mnoge apostolske zadaće na kojima mogu raditi. Ako se velikodušno daju drugima i zaborave na sebe, ako ulože srce u svoj rad, bit će čudesno plodni i iskusit će duhovno roditeljstvo koje će ispuniti njihove duše istinskim mirom.

Konkretan način izvršavanja toga može se razlikovati od slučaja do slučaja, ali u posljednjoj analizi to je pitanje brige za druge s osjećajem služenja punog ljubavi. Bog, koji uvijek nagrađuje, ispunit će dubokom radošću one duše koje su imale velikodušnu poniznost da ne misle na sebe.

9. Postoje brakovi u kojima se žena, zbog ovog ili onog razloga, nađe odvojena od svog supruga u ponižavajućim i nepodnošljivim uvjetima. U tim slučajevima za nju je teško prihvatiti neraskidivost bračne veze. Žene se u tim okolnostima žale da im je onemogućena izgradnja novog doma. Kakav biste odgovor dali ljudima u takvoj situaciji?

Razumijevajući njihovu patnju, rekao bih im da u svojoj situaciji također mogu vidjeti Božju volju, koja nikad nije okrutna, jer Bog je Otac koji voli. Situacija neko vrijeme može biti posebno teška, ali ako se uteknu našem Gospodinu i Njegovoj Blaženoj Majci, primit će milosnu pomoć.

Neraskidivost braka nije hir Crkve, niti je samo pozitivan crkveni zakon. To je pravilo prirodnog zakona, božanskog zakona, i savršeno

odgovara našoj naravi i nadnaravnom redu milosti. Iz tih razloga, u velikoj većini slučajeva, neraskidivost je neophodan uvjet za sreću bračnih parova i za duhovnu sigurnost njihove djece. Čak i kad govorimo o vrlo žalosnim slučajevima, ponizno prihvaćanje Božje volje uvijek donosi sa sobom dubok osjećaj zadovoljstva koje ništa ne može zamijeniti. To nije samo utočište, ili utjeha, to je bit kršćanskog života.

Ako se žene koje su odvojene od svojih muževa brinu za djecu, trebaju razumjeti da njihova djeca i dalje trebaju majčinsku predanost punu ljubavi, i posebno tada, kako bi bili nadoknađeni nedostaci podijeljenog doma. Trebaju se velikodušno truditi razumjeti da je neraskidivost, koja za njih znači žrtvu, zaštita cjelovitosti i jedinstva velike većine obitelji i da

oplemenjuje roditeljsku ljubav i sprječava napuštanje djece.

Čuđenje na očitu tvrdoću kršćanskog pravila neraskidivosti nije ništa novo. Apostoli su bili iznenađeni kad je Isus to potvrdio. Može se činiti kao breme, jaram, ali sam Krist je rekao da je njegov jaram sladak i njegovo breme lako.

S druge strane, iako prepoznamo neizbježne tegobe dobrog broja situacija, koje su se često mogle i trebale izbjeći, trebamo biti pažljivi da ne dramazitiramo previše. Je li život žene u tim okolnostima stvarno teži od života druge zlostavljane žene, ili ljudi koji trpe bilo koji od drugih velikih fizičkih ili moralnih jada koje život nosi sa sobom?

Ono što stvarno čini osobu nesretnom i čak uništava cijelo društvo jest mahnito traženje blagostanja i pokušaj da se uklone, po svaki cijenu, sve poteškoće i

tegobe. Život ima mnogo strana, vrlo različitih situacija. Neke su oštre, druge se mogu čini laganima. Svaka situacija nosi vlastitu milost. Svaka od njih je poseban poziv od Boga, nova prilika za rad i davanje božanskog svjedočanstva milosrđa. Savjetovao bih onima koji se osjećaju potlačenima u teškim situacijama da pokušaju zaboraviti vlastite probleme i da se pozabave problemima drugih. Ako to učine, imat će više mira i, prije svega, posvetit će se.

Razgovori 97

10. Upravo ste govorili o obiteljskom jedinstvu kao velikoj vrijednosti. U svjetlu te činjenice, kako to da Opus Dei ne organizira aktivnost duhovne formacije zajedno za muževe i žene?

U tom, kao i u mnogim drugim aspektima života, kršćani mogu odabrati rješenja u skladu s vlastitim preferencijama ili mišljenjima, i

nitko im ne može nametnuti
isključivi sustav. Mi bismo bježali
kao od kuge od tog pristupa
pastoralnom radu i apostolatu za koji
se općenito čini da je samo
prerađeno i povećano izdanje, u
religioznom životu, jednostranačkog
sustava.

Znam da postoje katoličke grupe koje
organiziraju duhovne obnove i druge
formacijske aktivnosti za bračne
parove. Nemam nikakvih prigovora
na to da čine ono što misle da je
najbolje ni na ljude koji sudjeluju u
njihovim aktivnostima ako otkriju da
im one pomažu živjeti bolje svoj
kršćanski poziv. Ali ne smatram da je
to jedini način na koji se to može
činiti i nikako nije očito da je to
najbolji način.

Postoje mnogi aspekti kršćanskog
života u kojima bračni parovi,
zapravo cijela obitelj, može, i
povremeno bi trebala zajedno

sudjelovati, poput euharistijske žrtve i drugih činova bogoslužja. Međutim, smatram da su neke aktivnosti duhovne formacije učinkovitije ako ih muž i žena odvojeno pohađaju.

Kao prvo, ističe fundamentalno osobni karakter pojedinčeve vlastite formacije, asketske borbe, zajedništva s Bogom. To sigurno utječe na druge, ali uloga individualne svijesti u njima je vitalna i ne može se zamijeniti. Nadalje, čini lakšim prilagodbu formacije specifičnim potrebama, okolnostima i psihologiji svake osobe. To ne znači da se u tim aktivnostima zanemaruje činjenica da su sudionici oženjeni - ništa ne bi bilo dalje od duha Opusa Dei.

Već 40 godina propovijedam i pišem o tome da se svaka osoba mora posvetiti u svom svakodnevnom životu, u konkretnim situacijama svakog dana. Oženjeni se ljudi, stoga, moraju posvećivati živeći svoje

obiteljske obaveze savršeno. Jedan od ciljeva duhovnih obnova i drugih oblika formacije koje Opus Dei organizira za muškarce i žene u braku jest učiniti ih svjesnijima dostojanstva poziva na brak i pomoći im da se pripreme na to da ga, s milošću Božjom, žive bolje.

U mnogim aspektima zahtjevi koje bračna ljubav postavlja muškarcima i ženama su različiti i njihova ljubav se pokazuje na različite načine. Specifičnim načinima formacije može im se učinkovito pomoći da otkriju te detalje ljubavi u svojim svakodnevnim životima. Na taj način, odvajanje na nekoliko sati ili nekoliko dana učiniti će ih, na duže staze, više ujedinjenima i pomoći će im voljeti jedno drugo više i bolje nego prije, s ljubavlju punom poštovanja.

Ponavljam da mi ne tvrdimo da je naš način djelovanja u tome najbolji,

ni da bi ga svi trebali usvojiti. Jednostavno mi se čini da daje jako dobre rezultate i da postoje čvrsti razlozi - kao i dugo iskustvo - za izvršavanje stvari na taj način, ali se ne prepirem oko suprotnih mišljenja.

Nadalje, dodao bih da ako u Opusu Dei usvojimo taj postupak u određenim vrstama duhovne formacije, ipak u mnogim drugim aktivnostima sudjeluju i surađuju upravo bračni parovi. Na primjer, mislim na rad s roditeljima učenika u školama koje vodi Opus Dei, na sastancima, predavanjima itd., posebno organiziranim za roditelje studenata koji žive u domovima kojima upravlja Djelo.

Tako vidite da kada vrsta aktivnosti zahtijeva prisutnost bračnog para, onda sudjeluju i muž i žena. Ali ti sastanci i aktivnosti razlikuju se od onih koji su usmjereni prema osobnom duhovnom obrazovanju.

www.hr.josemariaescriva.info

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/10-pitanja-o-braku/](https://opusdei.org/hr-hr/article/10-pitanja-o-braku/)
(8.03.2026.)